

TRIDSIATA NEDEĽA CEZ ROK C

Každú nedeľu sa zamýšľame nad evanjeliom, ktoré nás má povzbudiť a tiež aj poučiť. Pán Ježiš často používal podobenstvá, ktorými chcel vyjadriť určitú pravdu. V dnešnú nedeľu sa zamýšľame nad tiež dôležitým podobenstvom o farizejovi a mýtnikovi, ktorým nám chce povedať, čo je pre náš život veľmi dôležité.

Podívajme sa na tieto dve postavy. Najprv na farizeja, ktorý prišiel do chrámu, zdvihol pohľad a hovoril Pánu Bohu o sebe, aký je dokonalý, ako sa postí, dáva desiatky na chrám aj ďalšie chvály na seba, ako sme počuli v evanjeliu a bol presvedčený, že na rozdiel od ostatných ľudí nemá hriechu. Naozaj je dobrý, k čomu sa vyjadril známy francúzsky duchovný spisovateľ Marc Joulin vetou: „Keby všetci kresťania dnešnej doby viedli takýto život!“ A predsa, Pán Ježiš farizeja nepochválil, ale naopak odsúdil. Prečo? Lebo bol na svoje dobré skutky pyšný, vystatoval sa nad ostatných a pohrdal inými ľuďmi. Napríklad aj mýtnikom, ktorý sa modlil vzadu v chráme. Preto vo farizejovom prípade všetka jeho dobrota a dokonalosť boli znehodnotené, lebo pre svoju dokonalosť nadobudol zlý vzťah k Pánu Bohu a ľuďom. Bolo to kvôli tomu, lebo sa cítil sebestačný, nepotrebný Boha, neodkázaný na Boha. K bližným sa cítil taký nadnesený, že každým opovrhoval, každým pohrdal, lebo podľa neho sa mu nikto nevyrovnal. Pre takýto postoj odišiel z chrámu neospravedlnený.

Mýtnik, ktorý spolupracoval s rímskou okupačnou mocou, pre ktorú vyberal dane a keďže mal za sebou mocnú armádu, tak si dovoľil vyberať od spoluobčanov až niekoľkonásobne viac pre seba. Preto ho ľudia nenávideli a považovali za veľkého hriešnika a zlodeja. Keď ho niekde na ulici stretli, tak sa mu často stalo, že ho aj opľuli. Keď prišiel do chrámu, sám usúdil, že jeho miesto je kdesi vzadu v kúte a keď videl farizeja asi rozmýšľal, že je tam dokonalý farizej a on je hriešnik, ktorým každý pohrda. Som opovrhnutý, posledný človek v ľudskej spoločnosti. Som vyvrheľ. Videl, že si svoj hriešny stav spôsobil sám, a preto sa neodvážil pozdvihnúť oči hore k nebu, ale pokorne pozeral dole a bil sa v prsia a hovoril: „Bože, buď milosrdný mne hriešnemu.“ Z tohto Ježišovho podobenstva vyplýva, že pred Pánom Bohom má väčšiu hodnotu hriešny mýtnik, lebo sa pokorne sklonil pred Pánom Bohom a prosil o odpustenie svojich hriechov, kým farizej, hoci žil čestne a spravodlivo, sa namyslene vychvaloval pred Pánom Bohom a pyšne sa vynášal nad ostatných ľudí. Mýtnik odišiel z chrámu ospravedlnený.

Aby sme správne pochopili Ježišov postoj voči mýtnikovi, tak si musíme uvedomiť, že neschvaloval mýtnikovo zlodejstvo voči spoluobčanom. Nie. Ale všetky tieto jeho veľké hriechy sú vyvážené jeho pokorným zmýšľaním: „Som odkázaný na Pána Boha, potrebujem Pána Boha.“ Takéto zmýšľanie je pred Pánom Bohom také cenné, že to prevyšuje všetky hriechy človeka.

Z toho plynie povzbudenie a poučenie aj pre nás. Aj my máme byť odkázaní na nebeského Otca. Máme si uvedomiť, že vďaka Pánu Bohu sme prišli na tento svet. V Jaskyni mlieka v Betleheme pútnikom zdôrazňujem túto pravdu keď hovorím, že pri jednom počatí je viac ako 200 tisíc možností a z nich iba jedna sa stala skutočnosťou a to som ja. Je to slepá náhoda prírody? Bez Pána Boha by sme tu nemohli žiť. Od neho závisí či svieti slnko, či prší dážď, či vanie vietor a nehovoriac čo všetko ostatné od neho dostávame každú sekundu života. Pravdaže, ak si to uvedomujeme s hlbokou vierou a vďačnosťou, že sme úplne odkázaní na Pána Boha. Preto si musíme zmeniť svoj postoj, ktorý nesmie byť postojom farizeja, ako sa vyjadril jeden môj spolubrat, že sa stretol so svojím farníkom, ktorý roky nechodil do kostola, ale raz sa predsa odvážil. No, ale to bolo aj posledný raz. Keď sa ho kňaz pri stretnutí opýtal, prečo viac neprišiel, tak sa vyjadril, že cítil akoby zlostné pohľady tých – takzvaných – spravodlivých, že čo tento bezbožník tu v kostole robí. Pán Boh by ma bol prijal, ale nábožní ľudia ma

neprijali. Takýto postoj farizeja nikto z nás nesmie mať, práve naopak, tešiť sa z toho, že sa aj hriešnici vracajú do kostola a chcú zmeniť svoj doterajší život.

Preto, buďme nábožní, modlime sa, dodržiujme pôst, obetujme na kostol, pomáhajme chudobným, ale nebuďme preto namyslení a nepovyšujme sa nad ostatných blízkych. Pri nábožnosti hlboko cíťme oddanosť a dokázanosť na Pána Boha a často sa modlime: „Pane Bože, nebeský Otče, som na teba odkázaný(á), potrebujem ťa a skláňam sa pred tebou.“

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.